

Recurenții susțin că decizia atacată este un act normativ pe motiv că:

- a) Potrivit jurisprudenței, toate actele cu aplicabilitate generală care nu sunt legislative sunt acte normative;
- b) Faptul că decizia atacată pune în aplicare Acordul de retragere care are prioritate față de acte adoptate de instituțiile Uniunii Europene este irelevant;
- c) Argumentul potrivit căruia Acordul de retragere poate fi considerat echivalentul, pe plan extern, a ceea ce este un act legislativ pe plan intern este eronat;
- d) Argumentul potrivit căruia decizia atacată beneficiază de legitimitate democratică ridicată este incorect.

(¹) Decizia (UE) 2020/135 a Consiliului (EU) din 30 ianuarie 2020 (JO 2020, L 29, p. 1).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Verwaltungsgericht Stade (Germania) la 17 august 2021 –
Prima reclamantă și alții/Bundesrepublik Deutschland**

(Cauza C-504/21)

(2021/C 490/18)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgericht Stade

Părțile din procedura principală

Reclamanți: primul reclamant, al doilea reclamant, al treilea reclamant, al patrulea reclamant, al cincilea reclamant

Pârâtă: Bundesrepublik Deutschland (vertreten durch das Bundesamt für Migration und Flüchtlinge)

Întrebările preliminare

a) Accesul la justiție

- 1) Articolul 27 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (denumit în continuare „Regulamentul Dublin III”) (¹) coroborat, dacă este cazul, cu articolul 47 și cu articolul 51 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), cunoscând totuși dispozițiile Directivei 2003/86/CE (²) a Consiliului din 22 septembrie 2003 privind dreptul la reîntregirea familiei, trebuie să fie interpretat în sensul că statul membru solicitat are obligația de a pune la dispoziția solicitanților – printre care, copii – care se află în statul membru solicitant și solicită un transfer în conformitate cu articolele 8, 9 sau 10 din Regulamentul Dublin III, sau membrilor familiilor lor din statul membru solicitat în sensul articolelor 8, 9 sau 10 din Regulamentul Dublin III, o cale de atac efectivă împotriva respingerii cererii de preluare, în fața unei instanțe judecătorești din statul membru solicitat?

- 2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare de la litera a):

În lipsa unei reglementări suficiente în Regulamentul Dublin III, dreptul la o cale de atac efectivă expus la prima întrebare de la litera a) rezultă, în acest caz, în mod direct din articolul 47 din cartă, eventual coroborat cu articolele 7, 9 și 33 din cartă (a se vedea Hotărârea Curții din 7 iunie 2016, Mehrdad Ghezelbash, C-63/15, punctele 51-52 (³) și Hotărârea Curții din 26 iulie 2017, Tsegezab Mengesteab, C-670/16, punctul 58 (⁴))?

- 3) În cazul unui răspuns afirmativ la prima sau la a doua întrebare de la litera a):

Articolul 47 din cartă, coroborat, dacă este cazul, cu principiul cooperării loiale (a se vedea Hotărârea Curții din 13 noiembrie 2018, C-47/17 și C-48/17 [ECLI:EU:C:2018:900] (⁵)) trebuie să fie interpretat în sensul că statul membru solicitat este obligat să informeze statul membru solicitant cu privire la o cale de atac introdusă de solicitanți împotriva respingerii cererii de preluare și că statul membru solicitant este obligat să se abțină de la pronunțarea pe fond cu privire la cererea de azil a solicitanților până la soluționarea căii de atac?

- 4) În cazul unui răspuns afirmativ la prima sau la a doua întrebare de la litera a):

Într-o situație precum cea din speță, articolul 47 din cartă, ținând seama, dacă este cazul, de aprecierile exprimate în considerentul (5) al Regulamentului Dublin III, trebuie să fie interpretat în sensul că obligă instanțele din statul membru solicitat să garanteze protecția jurisdicțională sub forma unei proceduri de urgență? Instanțelor din statul membru solicitat le sunt impuse cerințe de timp în ceea ce privește soluționarea căii de atac?

b) Transfer de responsabilitate

- 1) Articolul 21 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul Dublin III coroborat cu articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1560/2003, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 118/2014 ⁽⁶⁾ (regulamentul de punere în aplicare), determină – în principiu – un transfer de responsabilitate către statul membru solicitant, care nu mai este supus căilor de atac, atunci când statul membru solicitat respinge, în termenele prevăzute, atât cererea inițială a statului membru solicitat, cât și cererea de reexaminare (a se vedea Hotărârea din 13 noiembrie 2018, X, C-47/17 și C-48/17, [EU:C:2018:900], punctul 80)?

- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare de la litera b):

Acest lucru este valabil și în cazul în care deciziile de respingere ale statului membru solicitat sunt nelegale?

- 3) În cazul unui răspuns negativ la a doua întrebare de la litera b):

Solicitantul de azil poate invoca, în statul membru solicitant împotriva statului membru solicitat, un transfer de responsabilitate nelegal pentru motivul nerespectării criteriilor responsabilității legate de familie [articolele 8-11, articolul 16 și articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III]?

c) Cerere ulterioară

- 1) Articolul 7 alineatul (2) și articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III trebuie să fie interpretate în sensul că nu exclud aplicabilitatea dispozițiilor capitolului III și punerea în aplicare a unei proceduri de preluare în temeiul secțiunii II din capitolul VI din Regulamentul Dublin III în cazurile în care solicitanții au depus deja o cerere de azil în statul membru solicitant, iar aceasta a fost inițial respinsă ca inadmisibilă de statul membru solicitant în temeiul articolului 33 alineatul (2) litera (c) coroborat cu articolul 38 din Directiva 2013/32/UE ⁽⁷⁾, însă, între timp – de exemplu, ca urmare a executării efective a „Declarației UE-Turcia din 18 martie 2016” (a se vedea EN P-000604/2021, Answer given by Ms Johansson on behalf of the European Commission din 1 iunie 2021), în statul membru solicitant este pusă în aplicare o procedură admisibilă privind o cerere ulterioară?

- 2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare de la litera c):

În cazul descris la prima întrebare de la litera c), articolul 7 alineatul (2) și articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III trebuie să fie interpretate în sensul că nu exclud aplicabilitatea dispozițiilor capitolului III și punerea în aplicare a unei proceduri de preluare în temeiul secțiunii II din capitolul VI din Regulamentul Dublin III în cazurile criteriilor de responsabilitate legate de familie (articolele 8-11 și articolul 16 din Regulamentul Dublin III)?

- 3) Articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III mai este aplicabil în cazul în care solicitanții au depus deja o cerere de azil în statul membru solicitant, iar aceasta a fost inițial respinsă ca inadmisibilă de statul membru solicitant în temeiul articolului 33 alineatul (2) litera (c) coroborat cu articolul 38 din Directiva 2013/32/UE, însă, între timp – de exemplu, ca urmare a executării efective a „Declarației UE-Turcia din 18 martie 2016” (a se vedea EN P-000604/2021, Answer given by Ms Johansson on behalf of the European Commission din 1 iunie 2021), în statul membru solicitant este pusă în aplicare o procedură admisibilă privind o cerere ulterioară?

- 4) În cazul unui răspuns afirmativ la a treia întrebare de la litera c):

Articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III conferă solicitanților de azil un drept subiectiv care poate fi invocat în statul solicitat? Există, în această privință, dispoziții de drept al Uniunii referitoare la exercitarea puterii de apreciere a autorităților naționale – de exemplu, respectarea unității familiale, a interesului superior al copilului – sau aceasta este supusă exclusiv dreptului național?

d) Drepturi subiective ale membrului de familie cu reședința în statul membru solicitat

Membrul de familie care are deja reședința în statul membru solicitat are de asemenea un drept – care poate fi pus în executare de o instanță judecătorească – la respectarea articolului 8 și următoarelor din Regulamentul Dublin III și a regimurilor de transfer legate de acesta [articolul 18 și articolul 29 și următoarele din Regulamentul Dublin III coroborat, dacă este cazul, cu considerentele (13), (14) și (15) ale Regulamentului Dublin III coroborat cu articolul 47 din cartă], respectiv a articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III?

- (¹) Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31).
- (²) Directiva 2003/86/CE a Consiliului din 22 septembrie 2003 privind dreptul la reîntregirea familiei (JO 2003, L 251, p. 12, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 164).
- (³) ECLI:EU:C:2016:409.
- (⁴) ECLI:EU:C:2017:587.
- (⁵) ECLI:EU:C:2018:900.
- (⁶) Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 118/2014 al Comisiei din 30 ianuarie 2014 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1560/2003 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 343/2003 al Consiliului de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe (JO 2014, L 39, p. 1).
- (⁷) Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60).

Recurs introdus la 20 august 2021 de XC împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a opta) din 10 februarie 2021 în cauza T-488/18, XC/Comisia

(Cauza C-527/21 P)

(2021/C 490/19)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurent: XC (reprezentant: F. Rosi, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurentului

Recurentul solicită Curții:

- anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 10 februarie 2021 în cauza T-488/18, XC/Comisia;
- anularea celor trei decizii atacate în primă instanță sau, în subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal;
- obligarea Comisiei la repararea prejudiciului, stabilit în echitate de Curte, sau, în subsidiar, dispunerea trimiterii cauzei spre rejudecare la Tribunal;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată aferente ambelor proceduri sau, în subsidiar, soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată, cu trimitere spre rejudecare la Tribunal.

Motivele și principalele argumente

Recursul este împărțit în patru părți.

Prima parte, privind respingerea cererii de anulare a listei de rezervă a concursului general EPSO/AD/356/18 (punctele 173-182 din hotărârea atacată)

În această privință, recurentul invocă încălcarea principiului contradictorialității, încălcarea și aplicarea eronată a principiilor stabilite de jurisprudență în materia anulării listei de rezervă a concursurilor generale, încălcarea articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene în materie de protecție jurisdicțională efectivă, nemotivarea și caracterul illogic al hotărârii atacate, precum și denaturarea și deformarea situației de fapt din cauză.

A doua parte, privind respingerea cererii de anulare a Deciziei C(2018) 3969 a Comisiei din 19 iunie 2018, în materie de acces la documente (punctele 141-172 din hotărârea atacată)